

Sygn. akt X Ga 554/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 21 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu X Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Ewa Kaźmierczak

Protokolant st.sekr.sąd. Mirosława Klimowicz

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2014 r., w P.

na rozprawie

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w P.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialności w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w P. z dnia 30 kwietnia 2014 r. sygn. akt X GC 493/14

1. oddala apelację ,

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 600 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSO Ewa Kaźmierczak

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 kwietnia 2014r. (sygn. akt X GC 493/14), sprostowanym w zakresie numeru sprawy postanowieniem z 12 września 2014r., Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P., X Wydział Gospodarczy zasądził od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powoda, spółki Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowe (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w P. kwotę 9.347,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie i kosztami procesu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożyła pozwana zaskarżając je w całości. Przedmiotowemu rozstrzygnięciu zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 130¹ §1¹ k.p.c. w zw. z art. 505² k.p.c. polegające na zaniechaniu wezwania strony powodowej do usunięcia pod rygorem zwrotu, braków formalnych pism z 12 grudnia 2013r., i 13 grudnia 2013r., w postaci złożenia pism zawierających wnioski dowodowe powódki nie na urzędowym formularzu, a następnie oparcie rozstrzygnięcia na tak wadliwie zebranych materiale dowodowym; art. 233§1 k.p.c. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej we wskazanym przepisie i zastąpienie jej oceną dowolną, polegającą na uznaniu, że sama faktura VAT nr (...)

stanowi dowód istnienia między stronami stosunku zobowiązaniowego. Wskazując na powyższe pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, za obie instancje według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia i wnioski, zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, stąd przyjmuje je za własne (art. 382 kpc). Nie budzi również wątpliwości ocena prawna sporu. Nieważności postępowania w toku kontroli instancyjnej nie stwierdzono, kwestię tę badając z urzędu.

Odnosząc się do zarzutów apelacyjnych stwierdzić należy, co następuje:

Za chybiony należało uznać zarzut naruszenia art. 130¹ §1¹ k.p.c. w zw. z art. 505² k.p.c. Zarzut ten nie mógł być skutecznie podniesiony przed Sądem Okręgowy, albowiem analiza akt sprawy wskazuje, że brak jest zastrzeżenia strony pozwanej z art. 162 k.p.c. co do postanowienia Sądu o przeprowadzeniu dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wydanego na rozprawie 30 kwietnia 2014r. Podnosząc zarzut naruszenia wyżej wymienionych przepisów pełnomocnik pozwanej zmierzał do podważenia zasadności przeprowadzenia przez Sąd Rejonowy postępowania dowodowego z dokumentów załączonych do pism procesowych powódki z 12 i z 13 grudnia 2013r. Wskazać jednak należy, że niczym nie usprawiedliwiona nieobecność na rozprawie w dniu 30 kwietnia 2014r., prawidłowo zawiadomionego pełnomocnika pozwanej nie stanowi podstaw do przyjęcia, iż strona nie zgłosiła zastrzeżenia bez swojej winy, a zatem zarzut ten nie mógł zostać uwzględniony przez Sąd Okręgowy wobec treści art. 162 k.p.c.

Odnosząc się natomiast do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należało wskazać, że dla poprawnego sformułowania powyższego zarzutu niezbędne jest wskazanie przez skarżącego, w czym konkretnie upatruje on wadliwości dokonanej przez Sąd orzekający oceny konkretnego dowodu i jednocześnie wykazanie przez niego braku logiki w przeprowadzonym przez sąd wnioskowaniu lub przeprowadzenia przez ten sąd nieprawidłowego postępowania dowodowego poprzez brak oceny wszystkich dowodów. Nie może ono natomiast polegać na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego, czyli sprowadzać do zaprezentowania własnej, korzystnej dla skarżącego wersji zdarzeń, opartej na własnej, korzystnej dla strony ocenie materiału dowodowego, w sytuacji, gdy strona nie wykazała wspomnianych wyżej błędów sądu orzekającego w pierwszej instancji, a błędów tych nie doszukał się także sąd odwoławczy – vide: wyroku Sądu Najwyższego z 15 kwietnia 2004 r., IV CK 274/03, LEX nr 164852. Jeżeli zatem z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów, i to pomimo tego, iż z tego samego materiału dowodowego dałoby się wysnuć logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym wnioski odmienne – vide: wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc nie wystarcza więc jedynie stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości, lecz konieczne jest również wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. Stąd też w szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny naruszył

sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając – vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136. Składając apelację i formułując powyższy zarzut pozwana nie przytoczyła żadnych okoliczności, które wskazywałyby na przekroczenie przez Sąd pierwszej instancji granic swobodnej oceny dowodów. Istotne przy tym, że z uzasadnienia wyroku Sąd Rejonowy wynika, że fakt, iż strony łączyła umowa, a powódka wydała pozwanej towar, za który ta nie zapłaciła wynikał z całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a nie jedynie z samej tylko faktury załączonej do pozwu oraz przede wszystkim z zachowania pozwanej w toku procesu, która nie zaprzeczyła twierdzeniom powoda o zawarciu umowy oraz o wydaniu pozwanej towaru. Pozwana w toku procesu podniosła bowiem jedynie zarzut nie udowodnienia roszczenia przez powódkę, bezpodstawnie podejmując się oceny zachowania powódki w toku procesu, natomiast nie zajęła w żadnym razie stanowiska co podnoszonych przez powódkę okoliczności faktycznych. Wobec braku konstruktywnego zaprzeczenia żądaniu pozwu słusznie Sąd Rejonowy uznał złożone przez powódkę dokumenty za w pełni wystarczający materiał dla przyjęcia, że umowa sprzedaży została przez strony zawarta, a zobowiązanie powoda wobec pozwanej spełnione. Każda ze stron sporu jest obowiązana bowiem do złożenia zgodnych z prawdą wyjaśnień odnośnie okoliczności sprawy i oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych. Taki obowiązek wynika dla pozwanej z art.3 kpc i art.210 §2 kpc. Strona pozwana winna wypowiedzieć się szczegółowo co do konkretnych twierdzeń strony przeciwnej, którymi przy umowie sprzedaży są okoliczności dotyczące zawarcia umowy i jej wykonania przez sprzedawcę, a więc na przykład zawarcia określonej umowy i wydania kupującemu towaru. Obowiązek wypowiedzenia się co do twierdzeń strony przeciwnej i przytoczenia własnych twierdzeń co do okoliczności faktycznych na poparcie swojego stanowiska ma na celu zakreślenie kręgu okoliczności spornych i bezspornych między stronami, co z kolei wpływa na kierunek prowadzenia ewentualnego postępowania dowodowego. Należy więc przyjąć, że w sytuacji, gdy jedna ze stron zaprzecza określonym twierdzeniom strony przeciwnej, powinna to uczynić w sposób wyraźny, a w sytuacji, gdy twierdzenie strony przeciwnej poparte jest określonymi dowodami, zaprzeczenie powinno być uzupełnione ustosunkowaniem się do tych dowodów. Tylko takie konstruktywne zaprzeczenie twierdzeniom strony przeciwnej czyni zadość obowiązkowi procesowemu wynikającemu z art.210 §2 kpc. Nie jest zaprzeczeniem roszczeniu i nie jest rzeczą strony sporu ocena, czy przeciwnik określone fakty wykazał. To rola sądu orzekającego. Brak konstruktywnego zaprzeczenia faktom twierdzonym przez przeciwnika w toku całego postępowania, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, stanowić może o przyznaniu tego faktu (art. 230kpc). Fakty zaś przyznane – jakiegokolwiek dowodzenia nie wymagają. Pozwana w ogóle nie zakwestionowała wydania jej towaru, podczas gdy dla zawarcia umowy sprzedaży rzeczy ruchomych wystarczające jest samo wydanie rzeczy. Te wszystkie okoliczności przekonują o trafności zaskarżonego wyroku i niezasadności apelacji pozwanej. Podsumowując Sąd Rejonowy podstawnie uznał w realiach tej sprawy, wobec nie zakwestionowania twierdzeń powoda przez pozwanego, że na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a przede wszystkim zamówień towaru na k. 44 akt, listu przewozowego na k. 50 akt strony zawarły umowę sprzedaży, a towar został wydany pozwanej, jak twierdził powód, a czemu pozwany nie zaprzeczył. Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego w tym zakresie uznać należy za prawidłowe. W konsekwencji powódka była uprawniona do skutecznego żądania od strony pozwanej zapłaty ceny za sprzedany towar. Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania w instancji odwoławczej Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. w zw. z § 6 pkt.4 w zw. z związku z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.).

SSO Ewa Kaźmierczak